

И азъ зараказвахъ ясно, сладкогласно за славни котаци съ юнашки мустаци, какъ гонятъ неспирно пльхове и мишки, по изби, тавани, стъллби и чардаци. Па изведнажъ викнахъ:

— И какъ това става, сега ще представя! Патиланци върни, мишитѣ кутии скоро отхлупете! Мишкитѣ пустнете! Въ гонитба юнашка коткитѣ хвърлете! А вий ги следете, слушатели драги! И не се пла-

шете! Никаква опасностъ нѣма да ви слети!

И рипнаха плахо малкитѣ гадини.

— Дръжте, котараци!

— Оле, мишки, мишки! Боже, избави ни!

— Майчице, що стана! — нададе викъ страшенъ баба Цоцолана. — Бѣгайте навънка! Господъ да ни пази!

— Охъ, умирамъ, Боже! По гърба ми лази!

— Ей, бабо, пази се, въ пазвата ти скри се! Скоро изхвърли я!

Викъ и олелия. Смѣхъ на поразия. И срѣдъ смѣха викнахъ:

— Слушатели драги, моля, безъ страхъ! Моля! И безъ докачение! Тъкмо туй се казва нагледно учение. Нехваната мишка вече не остана!

Но отвънъ извика баба Цоцолана:

— Ахъ, вий патиланци, стана тя що стана! Новата ми рокля цѣлата съдрана!

Хайде стига вече, драги ми Смѣхурко. После пакъ ще пиша. Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Патиланчо Данчо.